

Redactat de NICU STEJEREL.

Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la Macedonia.

(Un sat în Torontal.)

Cântă cucule p'afară
Vezi, că-î mândră primăvară
Să s'auză cânteca
Până'n Macedonia,
Unde bufla Szilárdie
Are-un popă de burghie.
Popa Tinea, Zinea, Linga,
Ce ști vorbi'n toată limba
Și e mare patriot
Când e vorba de un zlot.
Acest popă hămisit,
Pe dascălul ce-a murit,
Pentru că a fost om cinstit:
Nici nu l'a cuminecat

Ci așa l'a îngropăt
Ne iertat, nemângăiat!

Când apoi la-șasa lună,
La pomană mulți s'adună
Și popă nost să ivește
De pomană o sfințește.
Pe lângă cei mulți din sat
Eră și sfătul chemat
Ca bătrân, de omenie
Precum toată lumea-l știe,
Și-a trăit viață bună
Cu dascălul împreună.

Dar popa cum mi-l zărește
 Cătră el să svârcolește,
 Crâșnicul văzând că-i rău,
 Luă »litra« — haid, al meu!
 Și fugia crâșnicul nost,
 Par c'ar fi vântul din post,
 Cel ce suflă fără rost.
 Dar și popa după el,
 Alerga ca un câțel,
 Și-l ajunge baș în sat,
 Incepu să mi-l trântască
 De ieșia fum ca din iască.
 Când popa s'a săturat
 De bătut — și s'a lăsat:
 Crâșnicul mai leșinat
 S'a trezit cu capul spart!

P'acest popă blăstămat
 Cântă-l cucule prin sat,
 Să-l cunoască fie-cine:
 Că-i popă fără rușine!
 Cântă, Cucu, nu-i da pace,
 Că și papricașu-i place,
 Fie și cu sopenele
 Și cu dea la măsele.

Acest popă »barbă rară«
 Fire-ar lumii de ocară,
 Câți cocoși, curcani, găini,
 Trec la el de prin vecini:
 Le primește în cvartir
 Și mor moarte de »martir«!
 Că popa-i pușcaș vestit
 Și vânător oțelit,
 El ce pușcă,-i tot vânat,
 Ori din codru ori din sat.

Odată, peste pirlaz
 Trece vițelul cel gras
 Dela popa la vecinul
 Ca să vază, de-i bun fânul?..

~~Vecinul cum mi-l zărește~~
 Ia pușca și mi-l ocheste:
 »Puff!!« — vițelu-i răsturnat
 Că o capră de vânat!

»Alelei părinte, frate,
 Văzuși: Asta e dreptate!!

Turturoș.

Cucu — însurat.

Cine draci a mai visat,
Să vezi pe Cucu 'nsurat!
Și iată — s'a întâmplat.
Și-i aievea. Nu e vis:
Cucu cântă 'n paradis
Cu drăguța lui nevastă
La toți sfinții la fereastră!

Așa, zău! — S'a săturat
Și Cucu de — celibat.
Și s'a pus de s'ansurat!
Cu-o cucoană minunată:
Cu «Foaia cea Ilustrată».

Popa Blagoslovovici,
Mai de colo — mai de ici,
A primit 55
De galbeni la cununie.
Noi dorim ca să-i mai vie
Ca să nu umble descuț! —
Pentru că ne-a cununat
Noi mâna i-am sărutat,
Iar el ni-a dorit să fim:
O păreche — cât trăim!

Ce păreche!... Ce păreche
O să-ți cânte la ureche,
Cum nime n'a mai cântat
De când lumea sa'ntrupat!

Dar acum să le dați pace,
Că sau dus și ei a face
O «Săptămână de miere» —
Cum timpul modern o cere!...

— «Bani, avut-au?».

— «Berechet!».

Un giamantan și-un pachet
Plin de galbeni și dolari
Și bancute de celi mari,
Iar «Mireasa Ilustrată»
Ia pus socru-o salbă lată
Tot de «Napoleondori»,
Dacă-i vezi — te prind fiorii!

Pe Cucu deci, de-l căutați,
De-acum singur nu-l aflați;

Ci dacă vreți să-l primiți
Și cu el să vă 'ntâlniți:
Deșchideți porțițe noi
Ca să intre amândoi
Și să vă cânte cu drag
Pân'a daș frunza de fag!

Dar cine e socrul mare?
Veți întreba fiecare.
Nu ghiciți? — Nui grea întrebare,
Stăpânul cu 'ndurare,
E iubitul lor stăpân
Foaia: «Poporul Român!»

Dr. Bașeș moderatul,
Care ține cu Impăratul,
Să nu crează că suntem
De cei ce ne divorțăm!
De cei ce ne divorțăm!
Nu! Noi am jurat credință,
Că pân'om fi în ființă:
Din ce stăpânul ne-a dat,
N'o să mânce avocat! —

Cetitorii să grăbească
Și tinerii să-i cinstească
Trimițând la socru mare:
Parale de abonare! —
Dacă abonări veți face,
Cucu cântă cum vă place,
Cu «Ilustra» 'mpreună
Să-i primiți și să-i cinștiți
Intru mulți ani fericiți!

Familia țigănească cea mai vechie.

Un Domn făloș, având oaspeți, se
lăuda, că familia lui e cea mai vechie.

— «Priviți, ca dovadă — zice — casa
aceasta: în care moși-strămoșii mei au
locuit înainte cu 170 de ani — și e atât
neagră!».

— «Eu totuși sunt din familie mult
mai vechie — zice un țigan, din țara
rafa ce cânta la masă, — că la mine
nu numai casa, ci și pielea ni-e atât
de neagră!».

Hora țărănilor.

Băde de urâtul tău
 M'ăși face trestie în tău
 Fă-te mândră ce te-î face
 Că și eu atunci m'oi face
 Un bouș mândru de baltă
 Și-oi mânca trestia toată
 Și te-oi mânca și pe tine
 Și tot nu-i scăpa de mine.

Bădița de-al tău urât
 M'oi face floare pe râț
 Fă-te mândro ce-ți mai plăc
 Că și eu atunci m'oi face
 Un voinic cū coasă în mână
 Și te-oi cosi și pe tine
 Și tot nu-i scăpa de mine.

Erună verde din doi spin
 Precu gardul în veci,

Căși iarba tăvălită
 Și pe mândră adormită,
 Ași scula-o nu mă îndur
 O gurită numai fur.

Tot ai zis mândro și-ai răs
 Mulțumim băde de strâns:
 Tot ai zis mândră și ai stat,
 Mulțumim de sărutat.
 Mai bădița și-al meu dulce
 Fă-mi cu ochiul când te-î duc
 Și-mi trage și cu geana
 Să viu după dumniata.

Nevăstută tinerea
 Maritata acum de abia
 De și-i bărbatul urât,
 Scoate-mi Vinerea în târg
 Și striga în gura mare.

Că ai hărbat de vânzare,
Și la preț nu-i așa mare
Numa un zlot și trei parale!.

Mândruță ca și a mea
Nu e în sat la nimenea
Când îi pomenesce de furcă
Își ia țolul și se culcă.
Și se învelește cu sacu,
Și doarme pân o ia dracu!

N. O. june.

La tribunal.

Judele: Trebuie, că ai folosit niște unelte periculoase, când ai hătut pe pârătorul de fi este umflat așa de tare capul.

Acuzatul: De loc! Asta am făcut cu mâna goală.

Cantorul și țaranii.

Nu se făcu grăul într'un an într'un sat. Sătenii merg la cantorul, să-l roage, să-i lase să plătească în loc de plata cu grâu — ovăs, căci ovăs s'a făcut.

Bine, zise cantorul, numai să nu mi băgați de vină, dacă în biserică în loc să cânt oi începe să nechez!

În hotel.

— Berea aceasta de sigur va fi de eri, căci e cam caldă.

— Nu mă rog; a stat puțin aproape de foc.

— Și tot nu s'a înferbântat!

— Ba da! Eri era cum se cade fierbinte.

Glume.

— Tată, așa-i, că noi avem mai bun vin, ca unchiu?

— De ce?

— Apoi de aceea, că D-ta totdeauna ești mai tare beat, ca el.

Un preot dela oraș se pregăti pe o serbătoare cu o predică, despre Ioan Gură de aur. Însă spre marea lui mirare, în biserică erau numai vre-o 10 persoane. Se urcă deci pe amvon și începe: Sf. Ioan gură de aur s'a născut în Antiochia. A fost om foarte religios, pios și iubitor de oameni, ceea ce l'a și suit pe scaunul arhiepiscopiei. A murit în adânci bătrânețe. Predica mea ar fi mai lungă, dacă ați fi fost mai mulți de față.

Autorul unui roman încă nescris în opul acesta nou afătea persoane joacă rol, încât sunt silit să-lasă în timpă vre-o boală epidemică la sfârșit.

Tiganul — căpitan.

(Anecdotală.)

Unde-a fost, unde n'a fost,
A fost un țigan cam prost —
Așa, cum sunt ei la rost.
Acesta avea un june
Mai prostuț — precum se spune,
Și acest june, crescând mare,
A ajuns la asentare.
Măsurat pe cum se cade,
Căutat la pept și la spate:
»Tauglich!« — strigă căpitanu
De s'a speriat țiganul
Și începând a tremura,
El plângea și întreba:
— »Ce-o fi hăsta »Toblic« — Doamne?
Eu nu sunt bun — că-s cu toane:
Is plin la cap cu nevoi,
Când mă prind, mă unflă — foil!
Zic, zău, Boieri Dumneavoastră,
Nu luvați din »zita« noastră,
Ci luvați hăi românași
C'aceia's buni de ostași!
Stergeți »Toblic« după mine
Și-l dați hăluia ce vine
Că-i un zdravăn românaș,
Oblu, rotund, ca un caș.
Ce cătană — mânca-la'și! —
Zău! așa vă socotiți
Și cu el mă 'nlocuiți!»

— »Taci din gură Ciorovan,
Că te facem căpitan
Cum n'a mai fost alt țigan!»

Țiganul se 'nveseli
Și din plânsul mai slăbi.
— »Căpitan! — da, căpitan,
Cum n'a mai fost alt țigan!...
Doară Domnii nu mințesc,
Când »căpitan« mă numesc!
Și visând tot »căpitan«,
Se scoală bietul țigan,
Domnilor le mulțumește
Și din grai așa grăiește:

»Dacă hăsta o să hie,
Când oi merge 'n cătănie,
Eu-oi fi măi bun căpitan,
Nu ca un prost de roman;
Că de român ar fi bine,
Dacă n'ar mai hi pe lume!»

Cu acestea plecă acasă
Și se pusă după masă:
Apoi dă-te la poveste,
Cum n'a fost și nu mai este;
Poveste că un țigan
O să hie căpitan,
Și o să omoară într'o sară
Pe toți români din țară!

Odată merge 'n pădure
C'o bujdula de săcuri,
După lemne. Cum mergea,
El, cu el, se tot vorbea:
C'o să hie căpitan
Călare p'un năzdrăvan;
Dar când o fi ghinărar
La masă cu Domnii mari
Și va porunci bătaie,
Pe românii, pe toți să-i taie,
C'acum numai pe țigani
Ii fac Domnii căpitani.
Cu românii: »Marș afară!
Fircați, fi, voi de ocară
Cum fostam tot noi prin țară!»

Vorbind așa, se oprește
Și din gură poruncește:
Tot cătana să m'asculte,
Că n'am să-i vorbesc prea multe:
Ci scoateți sabia afară
Și porniți cu ea prin țară
Și unde-ți da d'un românaș,
Să mi-l faceți papricaș!
Una, doauă, marș la drum,
Din români să faceți scrum!

Sberând așa cătănește,
Cum credea, că poruncește
La oastea ce stăpânește,
De odată să trezește

Cum românaș ce-l privește,
Cum la oaste poruncește.

Alelei cioroi, cioraș,
Zice mândrul românaș,
Ai poftă de papricaș?
Apoi haid, să-ți fiu eu nașul
Ca să-ți botez papricașul.
Dar întâi să-ți lărgesc gura,
Ca să încapă bucătura
Cât de mare. Ca să poți
Să-i mânânci români toți.

El luă apoi de pept
Pe țigan și-l trînti drept
Cu capul pe deal la vale.

Și șezând pe el călare,
Sărea și el precum sare
Căpitan 'n fuga mare.
Apoi gura i-o lărgea
Ca la cal când îl oprea!
Țiganul tot vinețea,
Dar ca nevola-i căca
Și din gură așa grăia:
— »Lasă-mă! Domn de Români,
Că n'oi mai hi căpitan!
N'oi mai hi nici ghinărar,
Nici mai visez de Domni mari.
Lasă-mă! Las, mânca-te-aș,
Că nu mai cer papricaș;
Și nici când nu l'am văzut,
Numa așa mi-s'a mpărut.

— »Stai, cioroiu, că nu-i destul,
Că nu ești încă sătul
Numai dintr'un românaș
Să mânânci tu papricaș.
Am să strig ca să mai vie
Azi bārem pān' la vr'o mie;
Dar pe seară,
Toți din țară!»

— »Aulio, Devla, maica mea,
Nu striga, numai striga,
Drag române, românaș,
Că n'am dor de papricaș.
N'am dor nici de căpitan,
Ci rămân ce-am fost — țigani.

Rămân eu la cortul meu
La ciocan și la ileu!
Zău! Mă bată Dumnezeu:
De nu-i hâsta gândul meu!»

Românul l'a mai sucit
Puțin l'a mai călărit
Și apoi l'a făcut scăpat,
De nu s'a oprit — până'n sat!

Și de-atunci se povestește,
Că n'a fost și nici nu este
La oaste vr'un căpitan,
Care să fi fost țigan!

Petru Loga.

Directorul și copilul săn.

Copilul: Așa-i ta, că la un casier
de bancă îi merge foarte bine.

Tatăl: Nu prea! El stă în continuu
în legătură cu niște agenți de călătore
rie — către America.

In târg.

Cofăriță: (cătră un hoț, pe care l'a
prins furând un pește): Auzi! De altă
dată ori îți iei un caput mai mare ori
furi un pește mai mic, că așa te păcă
lești.

Pe sate.

— Băde George, dar cum vă mai
umblă cu sănătatea pe la Dv.?

— Mulțumesc, destul de bine, mai
cu seamă de când e bolnav medicul
cercual.

Intrebare.

A.: Pe Elvira doi tineri au cerut-o
deodată: Ghiță și Ionel.

B.: Și care a fost cel norocos?

A.: Nu știu. Ghiță a luat-o de ne-
văstă...

Plângerea țiganilor după mălai.

PRIVITORUL:

Fuge Doamnă cine'mi fuge,
 Dar pe unde el că'mi fuge?
 Pe ce deal îndelungat
 Fuge-un pui de mălai cald!
 Și cu Doamna mămăligă,
 Amândoi într'o teligă!
 Fuge Doamnă cine'mi fuge,
 Fuge Craiul mălai cald,
 Și cu Doamna mămăligă,
 Și cu untul mucedul
 Și cu clisa rânțeda
 Și cu brânza putreda
 Și cu zara răzgovoră!

ȚIGANII:

Stai mălaie nu te duce!
 Că te prindem frate de cruce!
 Că de când ne-ai părăsit,
 Coșurile ni s'au golit;
 Purceii ni'or mârșevit
 Și copiii ni-or flamânzit.

MALAIUL:

Dar cum drac să nu mă duc,
 Că ori unde-i veselie
 Tot pita-i de omenie.
 Și apoi când mă coaceți;
 Nu mă coaceți cum se coace:
 Să mă coaceți în cuptor
 Să vă stau în ajutor,
 Ci mă coaceți în vatră luminii
 Cu tăciuni (cărbuni) m'acoperiți
 De purcei mă ocoliți.
 Unii stau cu ochii zgâiți
 Alți stau cu dinții rânjiți.

Când din foc că mă scoteau
 Toată pelea (coaja) mi-o beleau:
 Hlop țup! n'am să îmbuc!
 Vai săracii țiganii
 Iei când se însoară,
 Atunci duc la moară,
 Când pețesc atunci râșnesc.
 Și când tocmeșe atunci cerșesc!
 Hlop țup! n'am să îmbuc!

(Opalița)

dela I. Popovici.

Tisza la Arad.

(Contele Tisza a fost bombardat la Arad cu ouă cloșite...)
 Ziarele.

Ca și'n Orade, la Arad
 Un Tisza a vorbit,
 Dar ieri o totă nu ne-a spus
 Ce vrea, mai, lămurit,
 Fără din câte-a debitat
 Un lucru negreșit
 Se vede clar: a înțeles
 Că nu ne-a păcălit —
 Cu »contopiri», cu pervertiri,
 O Tisza, geaba vii!
 Căci azi, vezi, nu mai suntem noi
 Cum ne credeai, copii,
 Și ori-cât știi s'apreciezi,
 (Un proaspăt ou din sat
 În »punch», la »club», dar ouăle
 Nu's bune — la Arad.
 Căci, iată în vremea lui Columb!
 Un ou juca un rol
 Frumos, dar vezi, azi ouăle
 Se dau la joc frivol,
 Și de o să vii și alte-dăți
 Paci, Maria Ta,
 E bine, cum ai spus în »club»,
 Să-ți iai un... »enfoutcas».

H. C.

(„Entoutcas“ este parazit, ca și a lui Seghes)